

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

8. Dedit illis Deus spiritum compunctionis, oculos vt non videant, & aures vt non audia[n]t, vsque in hodiernum diem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

cati sunt, *Quod si ex gratia, non ex operibus* hanc vocationem precedentibus. Ita non ad omnes salutis nostrae partes haec Apostoli disputatio trahenda est, quae de prima tantum eius parte, primaque gratuita vocatione ad fidem agit.

8. *Dedit illis Deus spiritum compunctionis, oculos ut non videant, & aures ut non audiant, usque in hodiernum diem.*

Impius & execrabilis Calvinus, ut horrendam suam in Deum Optimum Maximum blasphemiam tueatur, esse Deum actiuam peccati causam, & sola sua voluntate homines ad exitium destinasse, idem ex hac Apostoli disputatione non minori cum impudentia quam impietate probare contendit. Quod Apostolus in precedenti sententia de incredulis Iudaeis dixerat, *Ceteri vero excacati sunt*, hoc Esaiæ vaticinio, alioque Dauidico, confirmat. *Sicut (inquit) scriptum est, Dedit illis Deus spiritum compunctionis, oculos ut non videant, aures ut non audiant. Et Dauid dicit: Fiat mensa eorum in laqueum, & in captionem, & in scandalum, & in retributionem illis. Obscurentur oculi eorum ne videant, & dorsum eorum semper incurua.* Haec autem omnia parum de futura Iudaeorum incredulitate veniente Christo, parum de huiusmodi incredulitatis certissima poena, Prophetæ vaticinantur. Esaias de ipsa futura incredulitate praedicante Christo loquitur, quæ ab ipsorum propria & volunta-

luntaria pertinacia ortum accepit. Vnde
 Matth. 13. Matthæus, Ioannes, & Paulus illam pro-
 11. phetiam quasi hoc modo impletâ allegauerunt. Ac apud Matthæum quidem & Ioan-
 Ioann. 12. nem huius eorum incredulitatis nullam in
 39. Deo causam refedisse, contra impium Cal-
 Actor. 28. uinum in istis nostris Antidotis demonstra-
 26. uimus. Dauid de futura Iudæorum post
 Christi glorificatione cæcitate loqui, quam
 hic Apostolus sicuti & aliam designat (de
 eorum quippe incredulitate disputat tam
 prædicante Christo quàm prædicantibus
 Rom. 10. Apostolis) quæ in pœnam crucifixi Messie
 illis inflicta est, non illos actiue excæcante
 Deo, sed illos iuste deserente Deo, proximè
 præcedentia apud Dauidem verba luculen-
 Psal. 21. ter docent: *Dederunt in escam meam fel, & in siti
 mea potauerunt me aceto. Fiat mensa eorum, &c.*
 Vtroque igitur in loco Dei bonitas ab omni
 huius cæcitatæ Iudaicæ causa liberatur.

Vide nunc vt Paulum ac Prophetas im-
 pius Calvinus ad suas execrandas blasphemias detorqueat. *Hoc* (inquit) *vult Paulus,*
quantum ad reprobos spectat, principium ruinae ac
damnationis esse ex eo quod sunt à Deo derelicti. At
 aliud Prophetæ à Paulo citati docuerunt.
 Esaias quidem, quod Iudæi *suos oculos claus-*
erunt, vt cæci fierent, sicuti Esaiæ verba Mat-
 thæus & Paulus proferunt; Dauid quod
 propter crucifixum Christum *obscurati sunt ocu-*
 li eorum, sublato & denegato gratiæ lumine.
 Princi-

Damna-
 tionis
 causa su-
 prema
 Deus non
 est.

Matth. 13.
 12.
 Actor. 28.
 26.

Principium ergo ruinae ac damnationis in
 ipforum Iudaeorum propria malitia, propter
 quam à Deo deserti sunt, non in ipsa primi-
 tus Dei derelictione, iuxta Prophetas quos
 allegat, Paulus ponit. An Pauli sententia
 melius explorari potest, quàm ex Scripturis
 quas ad eius confirmationem allegat? Quid
 ad hanc allegationem Calvinus? *Qua* (inquit)
Paulus adducit testimonia, quanquam ex varijs po-
tius Scripturis collecta quam ex vno loco desumpta
sunt (quid hæc exceptio ad rem, quàm sint duo
 integra testimonia, Esaiæ vnum, Davidis al-
 terum, qui & nominatim citantur?) *omnia*
tamen videntur aliena esse ab eius proposito, si ex
circumstantijs suis ea propria expendas. Vbi que
enim videas excacationem & indurationem com-
memorari, tanquam Dei flagella quibus admissa ab
impijs flagitia vlciscitur. Paulus autem probare hic
contendit, excacari non eos qui sua malitia iam id
meriti sunt, sed qui ante mundi creationem reprobati
sunt à Deo. Hanc sibi hoc loco difficulta-
 tem Calvinus proponit. Contra Pauli con-
 filium, à se confictum, aperte pugnare videt
 Scripturas à Paulo citatas. An propterea
 sententiam mutabit suam, & manifesta ve-
 ritati locum dabit? Paulum videl. non de
 æterna Iudaeorum reprobatione à sola Dei
 voluntate profecta, sed de temporali illa Iu-
 daeorum reiectione (predicato primùm Euan-
 gelio) disputare, cuius ipforum propria per-
 tinacia & nequitia ab Esaiâ ac Davide præ-
 dicta,

Scriptura-
 rum aper-
 tis verbis
 Cal. non
 cedit.

dicta, vera & vnica causa fuerat? Illud nunc videbimus. *Hunc (inquit) nodum ita breuiter soluas, quod origo impietatis, quæ ita in se prouocat Dei furorem, est peruersitas natura à Deo derelicta.* Vide, lector, ne te fallat Calvinus. Aliquid hinc pietati consonum dicere videtur; sed mentitur ac fallit. Verum sanè est, remotam quandam omnis impietatis causam esse peccatum originale, & deprauatam ex eo naturam humanam sibi derelictam. Sed propria cuiusque impietatis causa vera, & proxima, est mala cuiusque voluntas; quæ non à Deo sed ab ipso impio ortum suum & originem suam accipit. Impiè hoc loco ac fraudulenter Calvinus impietatis Iudaicæ, quæ tantum in se Dei prouocauit furorem, originem peruersitatis naturæ tribuit; quando hæc naturæ peruersitas non nisi remotissima & maximè impropria causa huius impietatis fuerit. Imò hæc naturæ peruersitas in Iudæis, in fœdus filiorum Dei mediante circumcisione cooptatis, aut correctæ fuit, aut corrigi potuerat; nisi proprio suo vicio obistentes, huiusmodi impietatis fructus postea protulissent, qui iram Dei & derelictionem tantam prouocauerunt. Hæc prima Calvinus impostura est. Quid ex ea deducat, videamus: *Quare non abs re Paulus de æterna reprobatione hæc citauit, quæ ex ea prodeunt vt fructus ex arbore, & riuus ex sua scaturigine.* Vide vt iterum magis improbè fallat. Ait Paulum de æter-

Caluini
impostura
relegitur.

de æterna reprobatione hæc citare, quum
 tota disputatio manifestè doceat, eū de va-
 sta illa præsentium Iudæorum reiectione, si-
 cut & de præsentis paucorum Iudæorum ac
 innumerorū Gentilium ad fidem vocatio-
 ne, hoc loco & hoc capite agere. Sic (inquit)
 in hoc tempore reliquiæ (scil. Iudæorum creden-
 tium) secundum electionem gratiæ saluæ factæ sunt.
 Quid ergo? Quod quærebat Israël, hoc non est conse-
 cutus? Electio quidem (id est, pauci electi) conse-
 cuta est: cæteri verò excecati sunt, sicut scriptum est,
 &c. Quis nō videt Paulum de præsentis tunc
 temporis Iudæorū ex maxima parte exceca-
 tione agere, & ad præsentem illius temporis
 excecationem vaticinia illa prophetica ap-
 plicasse, quæ Calvinus fatetur huiusmodi
 esse, vt excecationem Iudæorum prædicent
 ex propria eorum impietate ortam, & iusto
 Dei iudicio illis inflictam? Hic ergo semel
 apertè mentitur & fallit. Adhuc iterum in
 eisdem verbis fallit dicens; hæc Dei flagella, ab
 Esaia & Dauide commemorata, ex æterna Dei re-
 probatione prodire, sicut fructus ex arbore, & riuum
 a scaturigine: quod est dicere, excecationis &
 indurationis Iudæorum ab illis Prophetis
 commemoratæ radicem ac fontem esse, non
 iam Iudæorum partim malevolentiam &
 pertinaciam, vt Esaias, partim Mesiæ cru-
 cifixionem, vt Dauid scripserunt; sed ipsam
 æternam Dei reprobationem, quæ ab æter-
 no decreuit & voluit sua sola voluntate eos
 ita ex-

Apost. in-
 rentum
 Cal. inser-
 tit.

Peccata
 Iudæorum
 Deo impu-
 rat Cal.

Nodum
Inū Cal.
non sol-
uit.

Blasphem-
ia aper-
ta & hor-
renda Cal.

Culpa
causam in
Deo, penē
causam in
homine,
ponit Cal.

Inft. lib. 2.
cap. 4.
num. 4.

ita excecāre & indurare. Vides ergo, lector,
quod Calvinus nodū non soluit, sed arctius
constringit. Vaticinia prophetica cum suo
figmēto aded conuenire nō docet, vt suum
figmētum illis ex diametro repugnare ma-
nifestē appareat. Vide tamē quēadmodum
suas adhuc blasphemias euomit: *Impij qui-
dē propter sua scelera iusto Dei iudicio puniuntur. sed
si fontem exitij eorum querimus, ed deueniendū erit,
quod a Deo maledicti, nihil omnibus factis, dictis,
consilijs suis quā maledictionem accersere & accu-
mulare possunt. Imò aeterna reprobationis ita ab-
condita est causa, vt nihil aliud nobis superstit, quā
admirari incomprehēibile Dei consiliū, sicuti tan-
dem ex clausula patebit. Est horrenda & aperte
blasphemia doctrina. Fontem exitij impiorum
ponit in ipsa Dei maledictione, quæ facit vt
homines impij nihil nisi maledictionem &
impietatem proferant. Ita tamen si causam
proximam iusti Dei iudicij, quoad pœnam,
agnoscat impiorum scelera, ipsorum tamen
scelerum fontem, quoad culpam, ipsius im-
pietatis primam causam ponit in ipso Deo
maledicente quibus vult maledicere, & ad
omnem impietatem impellente quos vult
esse impios. Vnde & alibi sic scribit: *Egredi-
tur populus ex Aegypto. Prodeunt obuiam infesti re-
gionis incolæ. Vnde excitati? Moyses certē populo af-
ferebat Dominum fuisse qui corda eorum roborasset.
Propheta verd, eandē historiam recitans, dicit ipsum
veris se corda eorum, vt odio haberēt populum suum.**

Iam

Nam dicere non possis destitutos Domini consilio im-
 pisse. Nam si roborantur & vertuntur, destinatio
 inflectuntur ad id ipsum. Adhuc, quoties in populi
 transgressiones vindicare illi placuit, quomodo opus
 suum in reprobis adimplevit? Ut videas efficaciam
 agendi penes ipsum fuisse, illos ministerium dumtaxat
 præbuisse. Hæc ille impius. Sic fontem
 impietatis in Dei maledictione ponit, ut ef-
 ficaciam impiè agendi penes ipsum Deum
 statuat, ipsos impios ministros tantum &
 executores esse illius impietatis, quâ Deus
 in illis efficaciter operatur. Sic impios Cha-
 nanæos non Dei consilio destitutos, sed ab
 ipso Deo destinatos huc inflexos affirmat, ut popu-
 lum Dei odio haberent. Ita hæc duo loca
 manifestam & luce meridiana clariore red-
 dunt execrabile Caluini blasphemiam (quam
 toties palliare contedit) Deum esse propriè
 & efficaciter authorem peccati in impijs:
 nara & adhuc paulò post ita scribit: *Nô reci-
 ta hic Paulus quæ apud Prophetam habetur, sed tan-
 tum sententiã colligit spiritu, amarulenta esse diuinitus
 imbutos, ut videndo & audiendo stupidi permaneant:*
*Ecce, ait impios spiritu amarulenta diuinitus esse
 imbutos: id est, ab ipso Deo spiritum amarul-
 entia accepisse. Quo enim diuinitus imbu-
 ti sumus, id haud dubiè a Deo accepimus.*
*Et iterum: Lubetur quidem Prophetam obdurare cor
 populi: sed Paulus ad fontem ipsum penetrat, quod
 scilicet sensus omnes occupet brutus stupor, postquam
 in hanc amentiam traditi sunt homines, ut contra ve-*

Deū au-
 thore pec-
 cati mani-
 feste do-
 cet Calu.

ritatem virulentis stimulis (exempli causa Caluinus) se acuant. Rursum fontem amarulentia & stuporis in pertinacibus incredulis ponit in Deo, eiusq; aeterna reprobatione, de qua hic Paulum agere sustinet. Denique vide quanto studio hanc omnis impietatis primam in Deo causam urgeat. Stulte autem faciunt, qui, simul ac verbum factum est de propinquis causis, earum praetextu hanc primam, quae sensum nostrum latet, obtegere tentat: ac si Deus non libere ante Adae lapsum statuisset de toto humano genere quod visum est, quia damnat vitiosum ac prauum eius semen; deinde, quia peculiariter singulis, quam meriti sunt, scelerum mercedem rependit. Vide ut homo plane impius totius impietatis primam causam, tametsi sensum nostrum lateat, in Deo ponat; alias in ipsis impijs propriae impietatis veras & proprias causas, quas quotidie cernimus, propinquas vocet; quasi alia altior ac remotior esset. Damnationis quidem & supplicij impiorum propinqua causa est cuiusque impietas, altior causa iustum Dei iudicium: sed ipsius impietatis actualis, ipsius amarulentiae cordis, ipsius pertinaciae, caecitatis, incredulitatis, (de qua tota hic disputat Calvinus) nulla plane causa actiua aut operatiua Deus est; vnica & vera causa actiua & operatiua cuiusq; increduli & pertinacis hominis propria mala voluntas est. Addit adhuc magis aperte magisque impie, Deum ante Adae lapsum homines libere, & prone ipse

ipsi visum est, reprobasse, id est, ex libera sua vo-
 luntate, absq; futuri lapsus consideratione,
 quos voluit, damnationi æternæ adiudicaf-
 se. De qua eius horrenda blasphemia cap. 9.
 diximus. Hanc suam blasphemiam fucare co-
 nat, addens, *præsum ac vitiosum semen*. dam-
 nasse, posteaq; *singulis scelerum mercedem rependisse*.
 At qui si præsum ac vitiosum semen damna-
 vit, quod verum est; non ante Adæ lapsum
 (ut modò dixerat) videl. à Deo præcogni-
 tum & præuisum, sed post Adæ lapsum, præ-
 uisum dico & præcognitum, statuit de toto
 humano genere Deus quod ipsi visum est;
 alios ex bonitate & beneplacito suo ad gra-
 tiam & gloriam eligens, alios ex iustitia sua
 propter damnationis statum, in quo erant,
 & quem adhuc deteriore facturi plerique
 erant, iusto iudicio suo æternæ damnationi
 addicens. Sed hæc orthodoxa Caluino do-
 ctrina displicet, & *fontem omnis impietatis, pri-
 mam causam omnis exceccationis ac damnationis,
 solam Dei voluntatem ab æterno, quos voluit, dam-
 nantem; & in tempore, quos vult, ad impietatis actus
 efficaciter impellentem, esse vult, impietate qui-
 dem maiori quàm dici queat, sed hoc loco
 aperta magis & parenti pertinacia quàm de-
 more: dū Pauli verba iuxta prophetica, quæ
 Paulus citat, varicina intelligenda, à sensu
 prophetico (quæ & ipse Cal. recognouit) pe-
 nitus diuulsa atque abstracta, nefandis &
 execrâdis suis blasphemijs cogit subferrire.*

Caluini
 fucus abs-
 tergitur.